

ТІНІ У СТЕТРІОЛІ

Небо затягло хмарами, вони затулили місяць і зорі.

Цієї ночі не випадало дивитися вгору.

А якби хтось у Стетріолі таки вирішив підвести очі, то міг би побачити тіні, що ковзають по дахах, і фігури, котрі бовваніють угорі, як гаргульї. Міг би побачити юнака, який стояв на самісінькому вершечку даху там, де зазвичай крутився флюгер. Обличчя хлопця ховалося за блідою рогатою маскою, а поли його темного плаща тріпотіли на вітрі. Одначе всі мешканці зосередилися на книжках і вогнищах, стравах, відблисках вогню й напоях, тож ніхто цього не помітив.

Незнайомець випростався й рушив пружним кроком уздовж гребенів гонтових дахів, а його

плащ продовжував тріпотіти позаду нього. У знебарвленій ночі плащ видавався чорним, але коли незнайомиць зупинився і якийсь відсвіт від ліхтаря, що стояв понад дорогою чи посеред двору внизу, вихопив тканину, вона засяяла червоним.

Довкола нього Стетріол дихав життям — життям, якого тут не відчувалося протягом багатьох віків. Місто знову пульсувало й калатало, калатало, калатало в такт його серцю, його крокам.

Вулиці проносилися внизу, коли юнак із тваринною грацією рухався по дахах магазинів і будинків, аж поки не знайшов той, який шукав. Незнайомиць зупинився біля димоходу й сів навпочіпки. Якусь мить роги його маски ще виднілися в розсіяному світлі, але згодом і вони також зникли в тіні.

У дворі внизу біля фонтана сиділа дівчинка, її довгі біло-русяві коси короною звивалися навколо голови. Вона знічев'я бовтала ногами в неглибокому басейні. Трохи віддалік плавала велика лебідка, пір'я якої було білосніжним, наче сонячне світло на снігу. Побачивши птаха, юнак нахилився вперед під майже неможливим кутом, зачарований граційним її плином поверхнею води. Очі його, сховані за рогатою маскою, — не з людською зіницею, а з поперечною, як у барана, — розширилися.

Отже, чутки виявилися правдою.

Нінані завітала до Стетріола.

Волосся дівчини й лебедине пір'я сяяли, мов два озерця блідо-білого світла на тлі стриманих зелених, блакитних і темно-сірих відтінків подвір'я. Дівчина відкрила книжку й читала вголос лебідці. Голос був тихим і солодким, а слова розсіювалися ніжним плюскотом води під ногами дівчинки.

Тим часом на даху увагу юнака привернув раптовий рух: на протилежній стіні подвір'я з'явилася ще одна фігура в плащі.

На тлі шиферного даху виднілася лише маска у вигляді морди койота. Рик. Собача фігура перенесла вагу на іншу ногу. На землі зупинити його було неможливо, але на висоті він ніколи не почувався комфортно.

«Рик», — першим привітався той жестами.

«Стед», — так само відповів другий.

Праворуч від Рика з темряви вигулькнула третя постать у плащі — на масці, що приховувала обличчя, була вирізана котяча усмішка, а рухи цієї особи виявилися такими плавними, що Рик навіть не помітив її наближення.

«Тінь».

Дівчина зневажливо кивнула замість вітання, а тоді присіла й уперлася в дах руками. У темряві зблиснули вигнуті й гострі, мов у kota, нігті.

Трійця сиділа на дахах, наче кам'яні статуї, оточивши подвір'я й стежачи за дівчиною та її звіродухом, а юнка тим часом читала, не підозрюючи про їхню присутність. Рик удруге переступив з ноги на ногу.

«Що тепер?» — жестами запитала Тінь, ліниво витанцьовуючи своїми пальцями.

Молодий чоловік у рогатій масці — вони називали його Стедом — примружився, а тоді віддав наказ: «Повідомте Короля».

У відповідь Тінь обвела голову пальцем. Цей жест міг означати й «роги», і «корону». Вони хотіли так називати його. *Корона*. Зрештою, він був правицею Короля. Але від цього ймення Стед ніяковів — його лояльність до лідера була абсолютною, непохитною, тому він вибрав ім'я Стед. Стед — як стійкий або стабільний.

Юнак відмахнувся від дражнілок Тіні.

Унизу дівчина затихла й уже збиралася перегорнути сторінку, коли книжка вислизнула в неї з рук. Юнка спробувала її підхопити, але не втримала, і та, відскочивши від колін, упала у фонтан, здійнявши безліч бризок.

Лебідка настовбурчила пір'я та замахала крилами.

— Ой, — прошепотіла дівчина, витягаючи розмоклу книжку з води. Юнка підняла її за

куточок і зітхнула: зі сторінок крапала вода. — Не кажи батькові.

Дівчина відкинула книжку вбік, і та, м'яко чвакнувши, упала на край фонтана.

Саме тоді Рик утретє переступив з ноги на ногу й послизнувся.

Розхитана черепиця під його черевиком відірвалася й полетіла вниз із верхівки даху. Рик устиг схопитися за найближчий димар, але втримати черепицю вже не зміг — вона стрімко наближалася до краю даху, ладна впасти вниз у внутрішній дворик. Стед відсахнувся, притиснувшись спиною до димоходу, уже готовий до гуркоту, але Тінь кинулася навздогін, граційно вигнулася дугою й підчепила черепицю схожим на пазур нігтем, перш ніж та встигла впасти на бруківку двору.

Крихти розчину скотилися по даху й тихо осипалися вниз, як краплини дощу.

Постаті в плащах затамували подих.

Унизу в своєму басейні завмерла лебідка.

Дівчина підвела очі, але над ліхтарями було темно.

— Що це? — тихо запитала вона. І дівчина, і лебідка витягнули шиї. Юнка примружилася, ніби ладна була *от-от* розгледіти обриси фігур і маски.

— Ташо! — покликав голос із дому. Увага дівчини розсіялася, а тоді знову зосередилася на фонтані й будинку позаду неї.

— Мабуть, то був птах, — припустила вона. — Або миша. Або вітер, — дівчина дістала ноги з води, а потім провела пальцями по її скляній поверхні. — Ходімо, Нінані! — ласкаво гукнула птаху.

Лебідка на мить забила крилами, ніби збираючись полетіти, а потім немов розчинилася у спалаху світла. Коли птаха зникла, на світлій шкірі дівчини з'явився чорний, наче чорнило, обрис лебідки, який огортав зап'ястя Таші аж до ліктя. Згодом юнка зайшла всередину, залишаючи за собою вологі сліди.

Таша. Тож от як її звать.

Коли вона зникла, по-котячому спритна Тінь випросталася на даху. Її зазвичай зелені очі зараз стали чорними, зіниці розширилися від слабкого освітлення, і вона колючим поглядом глипнула на Рика. Скидалося на те, що Тінь готова пожбурити йому черепицею в голову.

— Ідіот, — прошипіла вона вголос.

— Не всі з нас створені для того, щоб вештатися дахами будинків! — прогарчав юнак у відповідь.

— Досить, — наказав Стед тихим і рівним голосом.

Рик і Тінь щойно набрали повні груди повітря, наче збиралися влаштувати суперечку, але Стед здійняв руку на знак попередження.

Звук, схожий на човгання босих ніг по каменю, наближався до них.

За мить Таша знову вигулькнула у дворі — вона повернулася забрати книжку, яку залишила на краю фонтана. На півдорозі дівчина зачепилася ногою за килимок і мало не спіткнулася, проте втрималася на ногах і підняла набряклу від вологи книжку. Таша стиснула обкладинку, щоб вичавити воду, яка лишалася на сторінках, і почимчикувала до будинку.

Але за мить зупинилася.

Вона завагалася, ще раз кинула погляд на дахи й нічне небо над ними.

— Ташо! — знову гукнув голос.

І тільки тоді дівчина зникла всередині будинку.

Коли на подвір'ї на кілька секунд усе стихло, Стед подав рукою знак — мовчазний наказ відступати. Тінь поклала черепицю на найближчий димар, і разом із Риком вони зістрибнули з даху, розтанувши в темряві. Стед простежив за ними своїми гострими золотими очима, а потім

озирнувся на подвір'я, де вже почали підсихати вологі сліди.

Таша.

Тепер вони знали, де дівчина перебуває зараз.

Де перебуває *Нінані*.

І вони повернуться.

Із цими думками Смед зіслизнув униз і пірнув у темряву ночі слідом за іншими.

ОЧІ В ТЕМРЯВІ

Їхні силуети танцювали у світлі смолоскипів. Вони крокували підземними тунелями, довгі мерехтливі тіні лягали на стіни печери й нагадували моторошних створінь. Конон намагався зосередити увагу на людях, а не на їхніх жахливих тінях, але не міг стриматися й не кидати оком на скелясті стіни, по яких звивалися й пливли спотворені постаті його супутників. Мейлін, Такода й Ксанте справляли враження якихось хирлявих силуетів. Тінь Бриггана припадала низько до землі, так що стирчали хіба що вуха й хвіст.

Але найбільше Конона непокоїв Ково.

Тінь самця горила шкірила зуби, ширилася й нависала, вивищуючись над іншими. У примарному й ненадійному світлі Кононові здалося,